

2019

Bronboekje

GROOT ZIJN IN IETS KLEINS

Wat doet er echt toe in het leven? Waar word je echt gelukkig van?

Een moeilijke vraag. Al zeker op die ogenblikken wanneer het leven kwetsbaar is en pijn doet. Er dient zich geen pasklaar antwoord aan.

In tijden van Instagram, Facebook en Twitter zou je nochtans denken dat het antwoord op die vraag vrij eenvoudig is. Foto's van verre reizen, dure sportwagens en bruisende feestjes doen vermoeden dat 'groot', 'spectaculair' en 'duur' de norm zijn. Toch klinkt nu ook al geruime tijd dat de afstand tussen wat de foto's tonen en het geleefde leven groot is en allerminst leidt tot een 'zinvol' bestaan.

De Franse filosoof Emmanuel Levinas biedt een tegenwoord. Hij spreekt over 'de kleine goedheid': de verantwoordelijkheid die de ene mens voelt voor de andere. De zinvolheid van het bestaan zit volgens hem in de zorg van de ene voor de andere, zomaar gratis. Geen grote woorden of grote organisaties ... maar een zorgende hand of begrijpende blik. Hij daagt ons uit om groot te zijn in iets kleins.

Dit bronboekje wordt u aangereikt ter gelegenheid van de 'Dag van de Spirituele Zorg'.

Samen met de werkgroep 'spirituele dimensie in de zorg' promoot de pastorale dienst spirituele zorgverlening als essentieel onderdeel van een integrale zorgvisie in UZ Leuven.

In dit boekje vindt u een aantal teksten die het thema 'groot zijn in iets kleins' telkens weer op een andere manier belichten.

We hopen dat deze teksten ook u zullen uitdagen en inspireren.

*Martijn Steegen
diensthoofd pastorale dienst
martijn.steegen@uzleuven.be*

*"Geniet van de kleine dingen
in het leven, op een dag zal
je terugkijken en beseffen:
het waren de grote dingen"*

Op mijn werkkamer hangt een merkwaardige foto. Een tuinpad dat ooit werd aangelegd met een dikke laag asfalt, goed voor jaren degelijke dienst, vertoont diepe scheuren en barsten. De grond eronder wordt zienderogen omhoog geduwd. Door de spleten en gaten schieten gekwetste, verfrommelde groene stengels naar boven. Ze staan ietwat verlegen in het rond te staren. Die schijnbaar tere plantjes zijn erin geslaagd, met onvoorstelbare hardnekkigheid de verstikkende laag die leven tegenhoudt, te doorboren en opzij te leggen, om met overgave te kunnen groeien en bloeien.

Niemand die zoiets verwacht. Niemand die het heeft zien gebeuren. Zelfs dit stevige fundament, dat er maar kan komen met mankracht en zwaar materieel, blijkt weinig verhaal te hebben tegen het koppige verweer van frêle gewassen die hebben besloten voor hun bestaan te vechten. Mensen vervuld van kennen en kunnen, lopen er onachtzaam aan voorbij. Want zoiets levert geen garanties, geen eer en ook geen godsbewijzen.

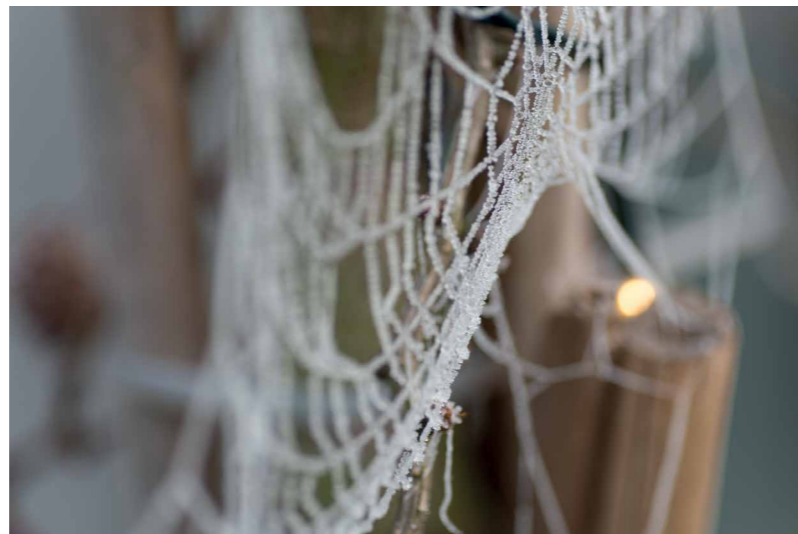
Maar zie, het is het steentje van hoog in de bergen dat de massa in beweging brengt. Het is de vroeggeboren baby die met de kracht van elke vezel moedig zijn bestaansrecht verdedigt. Het zijn de moeders op het plein, die al jaren, dag na dag, de stille maar niet te verstommen aanklacht vormen tegen de terreur waarin macht kan ontaarden. Het is de man die ziek en broos en veel te jong nog om te sterven, alles overschouwt, voorzichtig afscheid neemt en met een glimlach blijft getuigen dat het leven goed is. Grootse dingen gebeuren niet spectaculair, maar vooral ongezien, met groeiende overtuiging.

*Kris Gelaude
Uit: Kolet Janssen & Rebekka Jonkers, Levenslang.
Woorden voor grote en kleine momenten, p. 56.*

“Zonder de kleine dingen in
het leven zouden de grote
dingen niet zo groot zijn”
(Wannes Van de Woestijne)

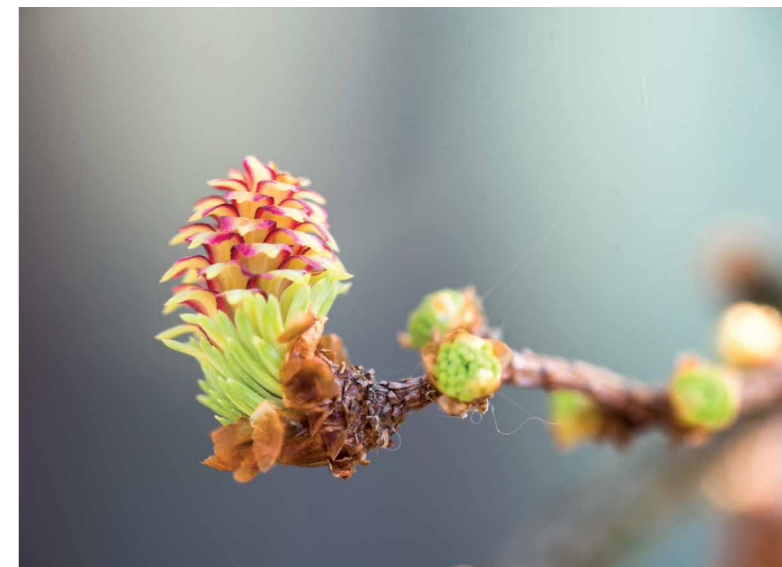
Het zit in de kleine dingen
Wandelen op het strand
Nevel over het land
Twee handen in één jaszak
Haren in de wind
Een hart, blij als een kind

Met kroost weer aan tafel
En het eindeloos getater
De regen die tikt op de ruiten
De koude verdreven, de haard
even aan.
(...)

Even raak je dan iets aan.
Van goddelijk en heilig
En weet je zeker: er is een bestaan
Zo anders en zo veilig
Het zit in de kleine dingen
't Is de verborgen schat ervan
Het daagt je uit
En leert je leven
Met aandacht en verbondenheid

Hilde Van Putten
Uit: *Kolet Janssen & Rebekka Jonkers,*
Levenslang. Woorden voor grote en kleine
momenten.

Beetje zon,
beetje schaduw.
Beetje groen,
beetje water.

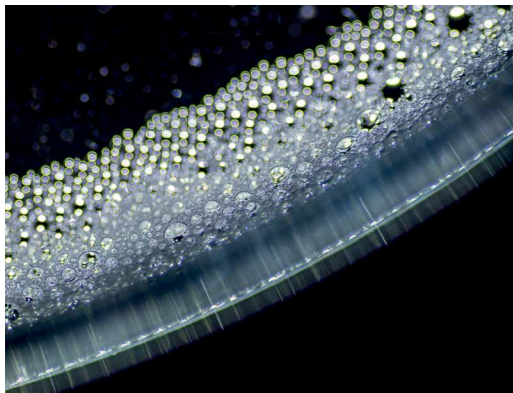
Ik leg me
in het gras.
Heerlijk stil en rustig.

Even niets meer,
rusten, zijn.
Beetje aarde,
beetje hemel
God, wat is dit fijn.

*Uit: Myrjam De Keyser, Levenslang.
Woorden voor grote en kleine momenten.*

Nog een gelijkenis hield Hij hun voor: "Met het koninkrijk der hemelen gaat het als met een mosterdzaadje, dat iemand op zijn akker zaaide. Dat is wel het kleinste van alle zaden, maar als het is opgeschoten, is het groter dan de struiken en wordt het een boom, zodat de vogels van de hemel in zijn takken komen nestelen."

Uit het evangelie volgens Matteüs 13:31-32.

Het rietje

Ze zit op haar rollator achter de tafel die dienst doet als bar. Ze is een jonge vrouw met een beperking en een prachtige lach. Flesjes ontkurken kan ze niet, maar als ze achter de bar zit is haar taak: de rietjes in de flesjes steken.

Een meneer die voor het eerst naar ons café kwam om te kijken of zijn dochter misschien bij ons zou kunnen wonen, spreekt me aan. Hij was erg geraakt door 'dat meisje achter de bar, die zo mooi lacht'. Hij had een cola besteld en zonder nadenken het rietje er zelf ingestoken. Waarop zij heel lief zei: "Hé, dat is mijn

taak." Hij was ontroerd door het belang van die kleine taak, en door het feit dat ze die durfde verdedigen.

Hij is nog verschillende keren teruggekomen en heeft zijn dochter meegenomen om ons te leren kennen. Ze woont intussen bij ons.

Jean Vanier, de stichter van de arkgemeenschappen, zegt: "We moeten geen buitengewone dingen doen. We moeten gewone dingen doen met buitengewone liefde."

Barbara Focquaert – gemeenschapsverantwoordelijke van de Ark

De kleine goedheid

Tussen alle verwording van menselijke verhoudingen
houdt de goedheid stand.
Ze blijft mogelijk
ook al kan ze nooit een systeem of sociaal regime worden.
Elke poging om het menselijke helemaal te organiseren
is tot mislukken gedoemd.
Het enige wat levendig overeind blijft
is de kleine goedheid van het dagelijks leven.
Ze is fragiel en voorlopig.
Ze is een goedheid zonder getuigen,
in stilte voltrokken,
bescheiden, zonder triomf.
Ze is gratis en juist daardoor eeuwig.

Het zijn gewone mensen, 'simpele zielen',
die haar verdedigen en ervoor zorgen
dat ze zich telkens weer herpakt,
ook al is ze volstrekt weerloos
tegenover de machten van het kwaad.
De kleine goedheid kruipt overeind,
zoals een platgetrapt grassprietje zich weer opricht.
Ze is misschien wel 'gek' – een 'dwaze goedheid',
maar ze is tegelijk het meest menselijke in de mens,
Ze wint nooit, maar wordt ook nooit overwonnen!

Uit: Emmanuel Levinas, Altérité et transcendance.

Ik kan niet bidden met dezelfde woorden
waarmee ik met de bakker praat
hoewel ik weet dat Hij het kleinste
meest hulpeloze woord verstaat.
Ik wil Hem zien in alle dingen
en niet alleen wanneer ik bid
maar ook wanneer ik sta te zingen
of achter mijn piano zit.

Uit: Toon Hermans, Gebedenboek.

“Everyone is trying to
accomplish something big,
not realizing that life is made
up of little things”
(Frank A. Clark)

“Je moet over de grote
dingen nadenken, terwijl je
de kleine dingen doet, zodat
alle kleine dingen de juiste
richting krijgen”
(Alvin Toffler)

Nu de grote dingen verdwijnen

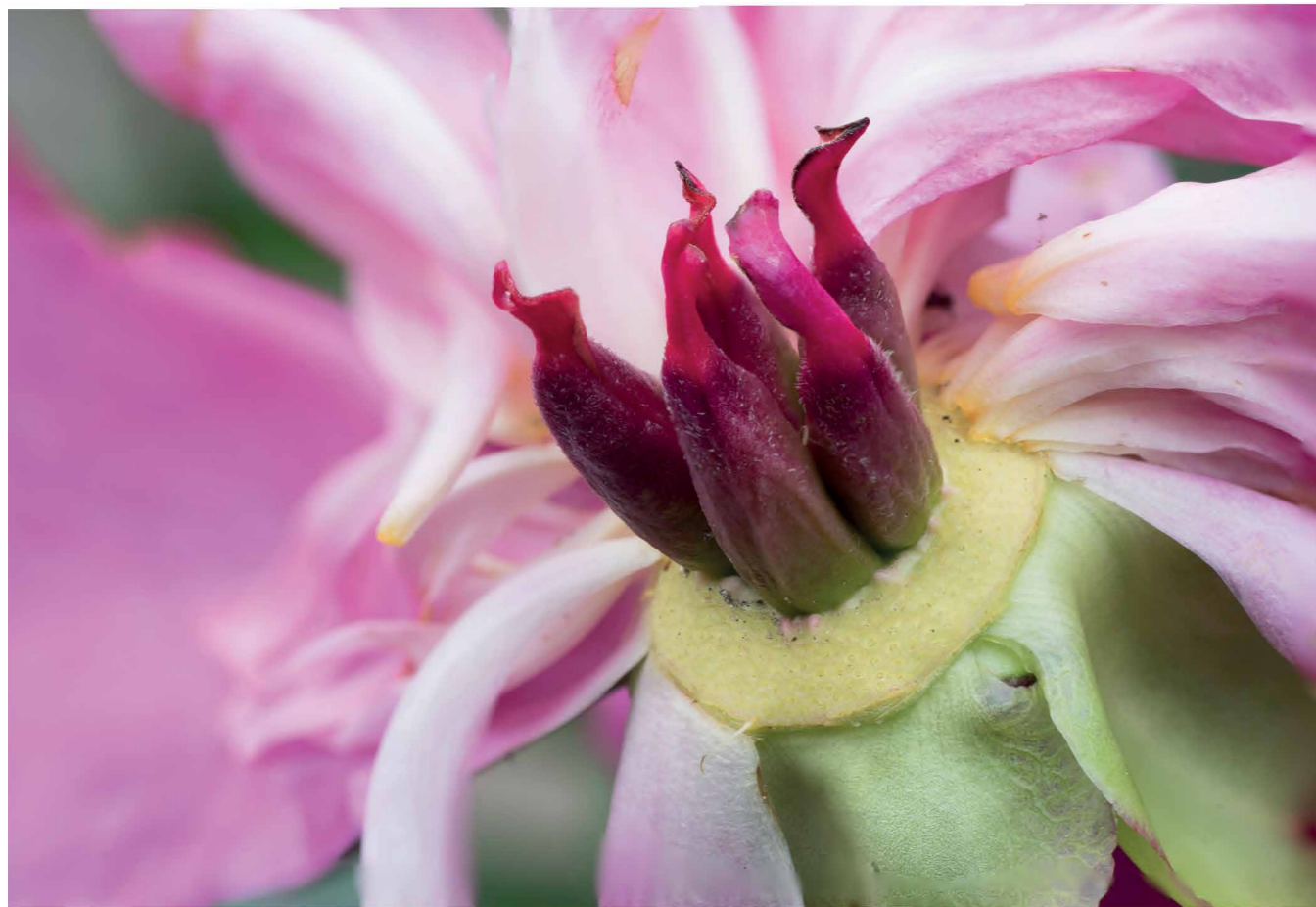
Nu de grote dingen verdwijnen
worden de kleine dingen groot:
wat zonlicht op de gordijnen,
een appel, een snee vers brood.

Met hoeveel overbodigs
maken we ons leven stuk:
er is zo weinig nodig
voor wat eenvoudig geluk.

Zó zou ik oud willen wezen,
klein bij de grote dood:
Homerus om in te lezen,
een appel, een snee vers brood.

Garnt Stuiveling

Het doel van het leven is misschien wel het bestaan te voelen. Het is geloven en aanvaarden dat ik alleen maar kan zijn wie ik op dat moment ben, dat ik me alleen maar op die plek kan bevinden die de mijne is. Op dit moment is NU.

NU is leven in het volle licht en staan in het bewustzijn. NU is soms ook stilstaan om het niet-gekende te ervaren. Nu is de weg van mijn mens-zijn. Het is de weg van de zoekende, vragende mens, de mens die op weg is zonder de pretentie van zichzelf te kennen, zonder de waan van gearriveerd en volmaakt te zijn. NU is elke dag méér ontdekken, méér heel worden, méér genezen van gebrokenheid en diepe pijn.

Ik kan alleen maar eindigen met de woorden van Johannes van het Kruis: "Indien iemand zeker wil zijn van de weg die hij moet gaan, moet hij zijn ogen sluiten en in duisternis wandelen."

Claire Vanden Abbeele

"Lichtpuntjes: soms zijn ze groot, soms zijn ze klein. Je hoeft ze niet te zoeken. Je kunt ze ook zijn"

Dit bronboekje wordt u aangeboden door de
pastorale dienst van UZ Leuven ter gelegenheid van
de **'Dag van de Spirituele Zorg'**
die plaatsvindt op dinsdag 15 oktober 2019.

Fotograaf: **ROBERT STEEGEN**

Meer weten?

Pastorale dienst UZ Leuven - www.uzleuven.be/pastorale-dienst
tel. 016 34 86 20 of 016 34 07 29